

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Lewis Carroll

Alice in Wonderland (12/12): Alice in de rechtbank

"Ja hier!" riep Alice, maar ze vergat helemaal hoe groot ze was geworden in de laatste paar minuten, en sprong zo snel op dat de rand van haar rok de jurybox deed kantelen en ze alle juryleden naar beneden gooide. En daar lag iedereen uitgestrekt, wat haar deed denken aan een kom goudvissen die ze de week ervoor had omvergeworpen.

"Oh, neem me niet kwalijk!" zei ze, en ze raapte ze op en stopte ze zo snel als ze kon terug in de jurybox.

"Het proces kan niet doorgaan," zei de koning met ernstige stem, "totdat alle mannen weer op hun plaats zijn - allemaal," zei hij met grote kracht en keek Alice strak aan.

Ze keek naar de jurybox en zag dat ze in haar haast de hagedis op zijn kop had gezet en dat het arme ding met zijn staart in de lucht zwaaide, maar niet kon bewegen. Ze haalde hem er snel uit en zette hem recht. "Niet dat het er veel toe doet," dacht ze; "Ik zou denken dat de ene kant net zo nuttig zou zijn



als de andere kant."

Zodra hun leien en potloden aan hen waren teruggegeven, ging de jury aan het werk om een verslag van hun val op te schrijven, behalve de Hagedis, die te zwak leek om te schrijven. Hij zat en staarde omhoog naar het dak van de rechtbank.

"Wat weet u van deze zaak?" vroeg de koning aan Alice.

"Helemaal niets", zei Alice.

"Helemaal niets?" vroeg de koning.

"Nee, helemaal niets," zei Alice.

"Schrijf dat op", zei de koning tegen de jury.

De koning bleef een tijdje zitten en schreef in zijn notitieboekje, toen riep hij: "Stilte!" en las uit zijn boek: "Regel tweeënveertig. Ieder die meer dan anderhalve kilometer hoog is, moet de zaal verlaten."

Allen keken Alice aan.

"Ik ben geen anderhalve kilometer hoog," zei Alice.

"Dat ben je wel," zei de koning.

"Je bent bijna twee kilometer hoog," voegde de koningin eraan toe.

"Nou, ik ga niet," zei Alice, "want ik weet dat dat een nieuwe regel is die jullie zojuist hebben gemaakt."

"Het is de eerste regel in het boek," zei de koning.

"Dan zou het regel één moeten zijn," zei Alice.

De koning werd bleek en sloeg meteen zijn notitieboekje dicht.

"De jury kan de zaak nu behandelen," zei hij met zwakke stem.

"Er is nog meer, majesteit alstublieft," zei het Witte Konijn terwijl hij opsprong; "dit briefje is net opgehaald."

"Wat staat erop?" vroeg de koningin.

"Ik heb het nog niet gelezen," zei het Witte Konijn, "maar het schijnt een boodschap te zijn, van de Hartenboer aan iemand."

"Wiens naam staat erop?" zei een van de juryleden.

"Er staat geen naam op," zei het Witte Konijn; hij bekeek het met meer zorg terwijl hij sprak, en voegde eraan toe: "het is

helemaal geen boodschap; het is een reeks rijmpjes."

"Alstublieft Uwe Majesteit," zei de Hartenboer, "ik heb het niet geschreven en ze kunnen niet bewijzen dat ik het geschreven heb; er staat geen naam bij het einde."

"Als u het niet hebt getekend," zei de koning, "maakt dat uw zaak alleen maar erger. Je had vast iets kwaads in gedachten, anders had je je naam wel opschreven als een eerlijke man."

Ze klaptten allemaal in hun handen, want het waren de eerste slimme woorden die de koning die dag had gezegd.

"Dat bewijst zijn schuld," zei de koningin.

"Het bewijst niets," zei Alice, "Je weet niet eens hoe de rijmpjes zijn."

"Lees ze voor," zei de koning.

"Waar zal ik beginnen, majesteit?" vroeg het Witte Konijn. "Wel bij het eerste couplet natuurlijk", zei de koning, heel ernstig kijkend, "en ga door tot je aan het einde komt; stop dan."



Het Witte Konijn las.

"Dat is het beste wat we tot nu toe hebben gehoord", zei de koning, zich in de handen wrijvend alsof hij zeer tevreden was; "dus laat de jury nu..."

"Als een van jullie kan zeggen wat het betekent," zei Alice (ze was inmiddels zo groot geworden dat ze geen angst meer had voor de koning), "zou ik dat graag horen. Ik snap er niks van."

De juryleden schreven allemaal op hun lei: "Ze snapt er niks van." Maar niemand probeerde uit te leggen wat het betekende.

"Als het nergens op slaat," zei de koning, "dan scheelt dat een wereld aan werk, weet je, want we hoeven ook niet te proberen het te begrijpen. En toch weet", vervolgde hij terwijl hij de rijmpjes op zijn knie met één oog bekeek: "Ik denk dat het wel ergens op slaat - 'zei dat ik niet kon zwemmen'- je kunt toch niet zwemmen?" voegde hij eraan toe, zich tot de Hartenboer wendend.

De Hartenboer schudde zuchtend zijn hoofd. "Zie ik eruit alsof ik kan zwemmen?" zei hij. (Wat hij duidelijk niet kon aangezien hij van karton was gemaakt.)

"Goed, tot zover," zei de koning, en hij vervolgde: "We weten dat dat waar is!" Nu lees ik verder: 'Ik heb haar eentje gegeven, zij hebben hem er twee gegeven' - "dat moet zijn wat hij met de taartjes heeft gedaan."

"Maar dan gaat het verder: 'ze kwamen allemaal van hem terug naar jou'" zei Alice.

"Wel, daar zijn ze," zei de koning, wijzend op de taartjes. "Is dat niet zo duidelijk als maar kan? Dan gaat het verder, 'voordat ze deze aanval kreeg' - jij

hebt geen aanvallen, schat, toch?" zei hij tegen de koningin.

"Nee nee!" zei de koningin in grote woede terwijl ze een inktstel naar de hagedis gooide terwijl ze sprak.

"Dan passen de woorden niet bij je," zei hij en keek glimlachend de zaal rond. Maar niemand sprak. "Het is een woordspeling," voegde hij er op felle toon aan toe, waarna de hele rechtbank lachte.

"Laat de jury nu met hun oordeel komen," zei de koning.

"Nee nee!" zei de koningin. "Eerst de straf - dan het vonnis."

"Hoe kan dat!" zei Alice hardop. "Natuurlijk moet de jury eerst..."

"Hou je mond!" schreeuwde de koningin.

"Dat doe ik niet!" zei Alice.

"Eraf met haar hoofd!" schreeuwde de koningin zo hard ze kon. Niemand bewoog.

"Wie is er nou bang voor jou?" zei Alice. (Ze was tegen die tijd weer haar normale lengte geworden.) "Je bent niets anders dan een pak kaarten!"

Hierop rees het hele pak kaarten de lucht in en vloog op haar neer; ze slaakte een kreet en probeerde ze van zich af te slaan - en merkte toen dat ze op de oever lag met haar hoofd op de schoot van haar zus, die



wat dode bladeren wegveegde die van de bomen op haar gezicht waren gefladderd.

"Word wakker, lieve Alice," zei haar zus; "wat heb jij lang geslapen!"

"Oh, ik heb zo'n vreemde droom gehad!" zei Alice, en toen vertelde ze haar zus zo goed als ze kon al die vreemde dingen waarover je zojuist hebt gelezen. En toen ze aan het einde kwam, kuste haar zus haar en zei: "Het was een vreemde droom, schat, dat is iets wat zeker is; maar het is nu tijd om te eten; het wordt al laat."

Dus Alice stond op en rende weg, terwijl ze bedacht wat een prachtige droom het was geweest.